

Sygn. akt: I 1 C 2148/13 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. C.**

przeciwko **D. P.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki A. C. na rzecz pozwanego D. P. kwotę 617 złotych (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2013 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka A. C. domagała się zasądzenia od pozwanego D. P. kwoty 2 240 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 29 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 czerwca 2013 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 830488/13, uwzględnił żądanie pozwu w całości, zaś z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu od tego orzeczenia przez pozwanego D. P., postanowieniem z dnia 02 lipca 2013 roku stwierdzono utratę mocy wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości oraz przekazano rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powódka A. C. usunęła braki formalne pozwu i podtrzymała dotychczasowe żądanie, wskazując w uzasadnieniu, iż w dniu 20 maja 2012 roku, za pośrednictwem serwisu (...), nabyła od pozwanego D. P. torebkę marki L. A. MM Monogram za kwotę 2 150 złotych. Torebkę tę następnie, również za pośrednictwem serwisu (...), zbyła osobie trzeciej, która jednakże zwróciła jej torebkę z uwagi na to, iż okazała się ona produktem nieoryginalnym. Powódka zwróciła nabywcy zapłaconą cenę i jednocześnie, pismem z dnia 18 grudnia 2012 roku powiadomiła pozwanego, iż torebka, będąca przedmiotem umowy sprzedaży z dnia 20 maja 2012 roku nie jest oryginalna, jest towarem podrobionym, imitującym markę L. V. oraz wezwała pozwanego do zwrotu uiszczonej mu przez nią ceny.

Na kwotę żadaną pozwem, poza kwotą 2 150 złotych stanowiącą cenę torebki, składa się także koszt wysyłki (50 złotych) i koszt zwrotu przesyłki (40 złotych).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym przez pozwanego D. P. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wskazując, iż towar zakupiony przez powódkę A. C. był zgodny z umową, zaś pozwana przy odbiorze torebki nie kwestionowała oryginalności towaru. Ponadto, pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut braku uzasadnionych podstaw roszczenia, w szczególności wygaśnięcie uprawnień z rękojmi, braku wykazania przez powódkę żądania pozwu zarówno co do zasady, jak i wysokości, jak też braku udowodnienia przez powódkę szkody i przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej. Pozwany zaprzeczył, iż sprzedana przez niego torebka w dniu 20 maja 2012 roku miała być nieoryginalna, podrobiona czy imitująca markę L. V.. Ponadto zaprzeczył, aby wskazywana przez powódkę torebka, którą sprzedała osobie trzeciej i która miała okazać się nieoryginalną, była tą samą torebką, którą sprzedał jej pozwany. Nadto, pozwany wskazał, iż po zawarciu przedmiotowej umowy, przesłał torebkę powódce przesyłką „za pobraniem” z możliwością otwarcia przesyłki przy kurierze. Powódka odebrała przesyłkę w dniu 25 maja 2012 roku i zapłaciła umówioną cenę. Tym samym, ewentualne roszczenia powódki z tytułu rękojmi za rzekome wady fizyczne sprzedanej torebki wygasły po upływie roku od dnia wydania towaru, a więc z dniem 25 maja 2013 roku. Pozwany D. P. podniósł także, iż powódka nigdy nie złożyła żadnego oświadczenia woli, które można byłoby uznać za realizację uprawnień z rękojmi, jak również uchybiła terminom reklamacyjnym, określonym w art. 563 § 1 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2012 roku, za pośrednictwem serwisu (...)pl (aukcja o numerze (...)) zawarta została umowa sprzedaży, na podstawie której A. C. nabyła od D. P. torebkę marki L. A. MM Monogram za cenę 2 100 złotych.

Po zakończeniu transakcji torebka przesłana została A. C. przesyłką „za pobraniem”, z możliwością jej otwarcia przy kurierze. Przed pokwitowaniem A. C. sprawdziła stan przesyłki, w szczególności: okucia, podszewkę i numer seryjny torebki, uznając, iż według jej wiedzy jest to produkt oryginalny. Wraz z torebką przesłane zostały kserokopie dokumentów związanych z jej pierwotnym zakupem w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej, tj. kopia zakupu – (...) i kopia wyciągu z konta.

niesporne, a nadto: wydruk korespondencji e-mail dotyczącej aukcji torebki – k. 34 akt, zeznania powódki A. C. – k. 165-167 akt

A. C. wielokrotnie dokonywała transakcji kupna – sprzedaży różnych przedmiotów za pośrednictwem serwisu (...)pl, w tym w okresie od stycznia 2012 roku do grudnia 2013 roku zakupiła dwie torebki marki L. V..

zeznania powódki A. C. – k. 165-167 akt

W grudniu 2012 roku A. C. wystawiła na Allegro.pl ofertę sprzedaży torebki marki L. A. MM Monogram. Torebka została sprzedana za cenę 1 900 złotych.

Po kilku dniach od transakcji nabywca zwrócił zakupioną torebkę wskazując, iż nie jest ona produktem oryginalnym, zaś A. C. zwróciła mu uiszczoną cenę.

W dniu 01 lutego 2013 roku B. S. (nabywca torebki) przesłała A. C. informację pocztą elektroniczną, w której potwierdziła iż zwrot zakupionej torebki nastąpił z uwagi na to, iż torebka okazała się towarem podrobionym.

zeznania powódki A. C. – k. 165-167 akt, wydruk korespondencji e-mail – k. 33 akt

W dniu 16 grudnia 2012 roku A. C. zgłosiła D. P. drogą elektroniczną, iż torebka będąca przedmiotem łączącej ich umowy sprzedaży z dnia 20 maja 2012 roku nie jest produktem oryginalnym. Następnie, pismem z dnia 18 grudnia 2012 roku poinformowała D. P., iż w dniu 16 grudnia 2012 roku przedmiotowa torebka, zweryfikowana została jako

produkt nieoryginalny, podrobiony, imitujący markę L. V. oraz wniosła o uznanie zawartej umowy za nieważną, domagając się zwrotu kwoty 2 150 złotych tytułem uiszczonej ceny.

niesporne, nadto: wydruk korespondencji e-mail – k. 34 akt, pismo wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 32 akt

Pismem z dnia 27 lutego 2013 roku A. C. wezwała D. P. do zapłaty kwoty 2 240 złotych tytułem zwrotu ceny uiszczonej za torebkę (2 150 złotych) oraz kosztów wysyłki – 50 złotych i kosztów zwrotu przesyłki – 40 złotych.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 25-26 akt

Po okazaniu podczas rozprawy w dniu 17 września 2014 roku torebki marki L. A. MM Monogram przesłanej do niniejszej sprawy przez A. C., D. P. oświadczył, iż w jego ocenie, to nie jest ta sama torebka, która była przedmiotem umowy sprzedaży między stronami w dniu 20 maja 2012 roku, w szczególności wskazując, iż różnice dotyczą tekstury i odcienia paska.

oświadczenie pozwanego D. P. – protokół rozprawy z dnia 17 września 2014 roku – k. 212 akt

Sąd zważył, co następuje

Ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd dokonał na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez obie strony w toku postępowania, jak również na podstawie dowodu z oględzin torebki i dowodu z przesłuchania stron, w tym w szczególności w oparciu o twierdzenia pozwanego D. P. złożone na rozprawie w dniu 17 września 2014 roku po przeprowadzeniu oględzin przedmiotowej torebki.

Przedłożone w sprawie dokumenty nie budziły zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ponadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Odnosząc się do twierdzeń stron i oceniając w pierwszej kolejności zeznania powódki A. C. wskazać należy, iż zeznania te były spójne i logiczne, zaś Sąd oparł się na nich w szczególności w zakresie, w jakim odnosiły się do okoliczności związanych z zawarciem przedmiotowej umowy sprzedaży, okoliczności sprawdzenia przez nią zgodności zakupionego towaru z umową, jak też skierowania do pozwanego żądania zwrotu zapłaconej ceny w związku z powzięciem informacji, iż torebka nie jest produktem oryginalnym.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego D. P. Sąd ocenił te zeznania jako spójne i konsekwentne, opierając się na nich w zakresie, w jakim potwierdzały okoliczności sprzedaży przedmiotowej torebki powódce oraz czynności podejmowanych przez powódkę w związku ze zgłaszanymi wadami torebki.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 roku Sąd oddalił wniosek powódki A. C. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka B. S. na okoliczność nabycia przez świadka torebki marki L. V. od powódki, którą uprzednio nabyła powódka od pozwanego oraz zwrotu powódce przedmiotowej torebki wobec stwierdzenia jej nieoryginalności uznając, iż za pomocą tego dowodu nie jest możliwe wykazanie, iż torebka marki L. V. nabyta przez świadka od powódki jest torebką uprzednio nabytą przez powódkę od pozwanego, zaś okoliczność zwrotu powódce przedmiotowej torebki wobec stwierdzenia jej nieoryginalności jest okolicznością niekwestionowaną. Nadto, Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu znaków towarowych i prawa własności przemysłowej na okoliczność potwierdzenia, iż torebka nabyta przez powódkę od pozwanego nie jest oryginalnym wyrobem marki L. V. uznając ten dowód za nieprzydatny do stwierdzenia wskazanej okoliczności, z uwagi na oświadczenie przez pozwanego D. P., iż torebka okazana mu na rozprawie i która miałaby być przedmiotem dowodu, w jego ocenie, nie jest tą samą torebką, która była przedmiotem umowy sprzedaży między stronami w dniu 20 maja 2012 roku, w szczególności wskazując, iż różnice dotyczą tekstury i odcienia paska. Takie oświadczenie bowiem, kwestionujące tożsamość torebki okazanej w sprawie i torebki będącej przedmiotem sprzedaży

między stronami, czyni ustalenia i badania w przedmiocie oryginalności lub nieoryginalności tej torebki, niecelowymi i nieprzydatnymi dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności pozwanego za wady sprzedanego towaru.

Sąd oddalił również wniosek powódki A. C. o zobowiązanie pozwanego D. P. do przedłożenia wydruku aukcji w przedmiocie sprzedaży torebki marki L. V. wraz ze zdjęciami, jakie były prezentowane przez pozwanego oraz wniosek o wystąpienie do serwisu (...) .pl o wydanie pełnej dokumentacji przedmiotowej aukcji wraz ze zdjęciami, na okoliczności dotyczące wykazania, że torebka złożona przez powódkę do akt niniejszej sprawy jest tą, którą nabyła od pozwanego, uznając ten dowód (w tym fotografie) za nieprzydatny do stwierdzenia powyższej okoliczności, tym bardziej, że zdjęcia można by uznać jedynie za dowód tego, jaka torebka była oferowana do sprzedaży, zaś nie mogą stanowić dowodu, że torebka prezentowana na zdjęciach była w istocie przedmiotem sprzedaży między stronami.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie niesporny między stronami. Spór sprowadzał się do ustalenia, czy torebka będąca przedmiotem sprzedaży z dnia 20 maja 2012 roku dotknięta jest wadą, a przez to, czy żądanie przez powódkę A. C. zwrotu ceny uiszczonej za torebkę wraz z kosztami obejmującymi koszty nadania i zwrotu przesyłki na podstawie uprawnień przysługujących kupującemu z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej jest zasadne oraz czy powódce przysługuje roszczenie o naprawienie szkody poniesionej wskutek istnienia wady przedmiotowej torebki.

Pozwany D. P. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu powoływał się przede wszystkim na to, iż wskazywana przez powódkę torebka, którą sprzedała ona w międzyczasie osobie trzeciej i która miała okazać się nieoryginalną, nie była tą samą torebką, którą pozwany sprzedał powódce w ramach zawartej z nim umowy sprzedaży. Ponadto pozwany kwestionował podstawy roszczenia z uwagi na wygaśnięcie uprawnień z tytułu rękojmi, jak też zarzucał brak udowodnienia przez powódkę szkody i przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanego D. P. w przedmiocie wygaśnięcia uprawnień powódki określonych w treści art. 560 § 1 k.p.c., wskazać należy, iż zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przywołanego wyżej przepisu, jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne. Jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej (§ 2).

Kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca od jej wykrycia, a w wypadku gdy zbadanie rzeczy jest w danych stosunkach przyjęte, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca po upływie czasu, w którym przy zachowaniu należytej staranności mógł ją wykryć (art. 563 k.c.). Jeżeli z powodu wady fizycznej rzeczy sprzedanej kupujący odstępuje od umowy albo żąda obniżenia ceny, może on żądać naprawienia szkody poniesionej wskutek istnienia wady, chyba że szkoda jest następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności. W tym ostatnim wypadku kupujący może żądać tylko naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o istnieniu wady; w szczególności może żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł korzyści z tych nakładów (art. 566 k.c.).

Uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasają po upływie roku licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana (art. 568 k.c.).

W ocenie Sądu powódka A. C., wbrew twierdzeniom pozwanego, złożyła oświadczenie woli, które należało potraktować jako realizację przysługujących jej uprawnień i to z zachowaniem przewidzianych przepisami prawa terminów. Wskazać bowiem należy, iż powódka w grudniu 2012 roku zawarła umowę, na podstawie której sprzedała torebkę B. S., w grudniu uzyskała od niej informację dotyczącą nieoryginalności tej torebki; w grudniu również złożyła pocztą elektroniczną (w dniu 16 grudnia 2012 roku) i listem poleconym (w dniu 18 grudnia 2012 roku, odebrany osobiście

przez powoda w dniu 21 grudnia 2012 roku) oświadczenie o uznaniu zawartej między stronami umowy za niezawartą i zażądała zwrotu uiszczonej ceny, informując także pozwanego, iż w dniu 16 grudnia 2012 roku przedmiotowa torebka, zweryfikowana została jako produkt nieoryginalny, podrobiony, imitujący markę L. V..

Nie było zatem wątpliwości, iż zarówno miesięczny termin liczony od wykrycia wady przewidziany w wart. 563 k.c., jak również i roczny termin liczony od dnia wydania rzeczy kupującemu (art. 568 k.c.) został przez powódkę zachowany, mając na uwadze fakt, iż strony zawarły umowę w maju 2012 roku i w tym też miesiącu przedmiot umowy został powódce wydany.

Zgodnie z treścią art. 566 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niezupełnym (rękojmia za wady fizyczne).

Niewątpliwie, gdy towar jest podrobiony, mamy do czynienia z wadą szczególnego rodzaju. Niemniej jednak ciężar udowodnienia, że rzecz sprzedana dotknięta jest wadą spoczywa, zgodnie z wyrażonym w art. 6 k.c. rozkładem ciężaru dowodu, na kupującym. To powódka A. C. była zobowiązana do wykazania, że nabyta przez nią torebka jest dotknięta wadą w postaci braku oryginalności. Wprawdzie powódka złożyła wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu znaków towarowych i prawa własności przemysłowej na okoliczność potwierdzenia, iż torebka nabyta przez powódkę od pozwanego nie jest oryginalnym wyrobem marki L. V., niemniej jednak w ocenie Sądu wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu braku tożsamości torebki okazanej w sprawie i torebki będącej przedmiotem sprzedaży między stronami, przeprowadzenie tego dowodu było niecelowe z punktu widzenia rozstrzygnięcia kwestii spornej tj. odpowiedzialności pozwanego za wady. W tej sytuacji bowiem, gdy powódka, co było niekwestionowane, utraciła na pewien czas posiadanie torebki (sprzedając ją B. S.) nawet opinia biegłego stwierdzająca wadę tej torebki (jej nieoryginalność) byłaby dowodem nieprzydatnym do rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności pozwanego, albowiem istnieją wątpliwości co do tego, czy jest to w ogólnie ta sama torebka, która była przedmiotem umowy sprzedaży między stronami w dniu 20 maja 2012 roku. Tylko zatem, gdyby powódka wykazała w sposób nie budzący wątpliwości (czego jednakże nie uczyniła), że torebka okazana na rozprawie jest torebką, którą kupiła od pozwanego, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego mającego rozstrzygnąć kwestię wady tej torebki, byłoby przydatne dla ustalania dalszych kwestii w przedmiotowym procesie.

Na marginesie tylko, Sąd wskazuje, iż powódka A. C. nie wykazała również wysokości dochodzonego roszczenia, do czego obligował ją, w związku z kwestionowaniem tej wysokości przez pozwanego, rozkład ciężaru dowodu. Powódka nie wykazała bowiem za pomocą żadnego dowodu, że w istocie poniosła koszty związane z wysyłką torebki w kwocie 50 złotych, jak i koszty zwrotu przesyłki (40 złotych). Również i w zakresie kwoty 2 150 złotych stanowiącej cenę torebki, której zwrotu się domaga, istnieje sprzeczność między jej twierdzeniami co do tej ceny a treścią dokonanego przez nią na konto pozwanego przelewu w kwocie 2 100 złotych (k. 59 akt).

Mając na względzie powyższe, wobec nie wykazania przez powódkę A. C. okoliczności wskazanych powyżej w treści uzasadnienia, na podstawie art. 6 k.c. a contrario Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), zasądzając od powódki, jako strony przegrywającej proces, na rzecz pozwanego kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Justyna Supińska